

[Einer Jensen.]

bruar, har jo adskillige arbejdsløse været i den Situation, at de ikke har haft Udsigt til at faa nogen Understøttelse uden gennem Hjælpekasserne eller gennem Fattigvæsenet. Ved Lovforslagets Fremsættelse regnede Socialministeren med, at der pr. Februar var 20 000 uden ordinær Understøttelse, pr. Marts 30 000 og pr. 1. April 40 000. Dertil kommer Ikke-Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, hvis Antal man regner til ca. 20 000. Det vil sige, at der nu omkring 1. April vil være omkring 60 000 arbejdsløse, som er uden Adgang til Understøttelse, undtagen hvor Hjælpekasserne yder en saadan, og altsaa kun har tilbage at henvende sig til Fattigvæsenet.

Vi har i dette Øjeblik ca. 147 000 arbejdsløse, det er næsten Halvdelen af Arbejdsløshedskassemedlemmernes Antal. I Tallet er naturligvis iberegnet de ikke-organiserede. Det er et Arbejdsløshedstal af en Størrelse, som vi ikke tidligere har kendt, og som i allerhøjeste Grad begrunder Gennemførelsen af den ekstraordinære Hjælp, som her er foreslaaet. En af de store Arbejdsløshedskasser, Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, havde den 16. ds. 48 400 eller mere end Halvdelen af sine Medlemmer arbejdsløse. Men af disse 48 000 havde en Trediedel, nemlig 16 219, helt opbrugt deres ordinære Hjælp. Enhver vil sikkert give mig Ret i, at her er Krise i en Udstrækning, som i allerhøjeste Grad gør Hjælp nødvendig.

Nu siger de to Oppositionspartier, at man burde have indført Krisekasser. Det konservative Mindretal siger, at det kan ikke lade være at fremhæve, at det mener det fuldkomne nødvendigt, at der nu gennemføres en Krisekasseordning. Vi har tilbudt at medvirke hertil, men jeg peger paa Vanskelighederne ved en saadan Ordning. Den vil medføre en Kontingentforøgelse paa et Tidspunkt, da Arbejdsløshedskasserne er spændt saa haardt for, at det næsten er umuligt at opretholde den ordinære Understøttelse. I de seneste Dage har jo ogsaa forskellige Arbejdsløshedskasser maattet søge Laan hos Staten for at kunne opretholde den vedtægtsmæssige Understøttelse.

Jeg beklager, at det ikke har været muligt at faa Lovforslaget enstemmigt tiltraadt i Udvalget. Jeg beklager mest, at det Parti, som var med til at gennemføre Loven af 19. Oktober, ikke nu tager Konsekvensen heraf og forlænger denne Lov. Thi var det den 19. Oktober nødvendigt at gennemføre en ekstraordinær Lov — og det

tør vist ingen bestride —, saa er det dobbelt nødvendigt at foretage en Forlængelse af Loven nu.

Vi pegede i sin Tid paa, at Loven for Kommunerne betød en Lettelse af deres Hjælpekassebyrde, og de Oplysninger, som har foreligget for Udvalget, og som findes i Betænkningen til Lovforslaget om den ordinære Arbejdsløshedsforsikring, er Bevis for, at Kommunerne ved Loven af 19. Oktober er lettet for meget store Byrder, som vilde have hvilet paa Kommunerne som Følge af den ekstraordinære Arbejdsløshed.

Af det konservative Partis Betænkning fremgaar det ikke, om man vil stemme imod Lovforslaget, selv om man ikke har kunnet tiltræde Lovforslaget. Jeg tør maaske derfor forvente, at det konservative Parti ikke vil modsætte sig Gennemførelsen af Lovforslaget i det andet høje Ting. Her vil vi være i Stand til at faa det vedtaget, og hvis man vil undlade at stemme i det andet høje Ting, vil det være muligt at gennemføre Lovforslaget der.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de af den højtærede Socialminister stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag, som søger at komme for det første de arbejdsløse til Hjælp, som efter Lovbestemmelserne ikke har Adgang til at faa Understøttelse ud over 1. April, og for det andet de arbejdsløse, som, fordi de ikke har kunnet faa Understøttelse, har maattet tage Fattighjælp, og som efter Ændringsforslaget faar denne Fattighjælp eftergivet. Endelig er det foreslaaet, at man forlænger den Tid, Loven skulde gælde i, fra 1. Maj til 15. Maj, en Forbedring, som jeg meget maa anbefale at man vedtager.

De Konservative har stillet Ændringsforslag om, at man i § 2 skulde ændre Ordene „kan der“, saaledes at den Ret, der, hvis Lovforslaget vedtoges, gaves de arbejdsløse til at faa Understøttelse, overlodes til Kommunernes Skøn. Det vil i Virkeligheden sige, at man indfører en dobbelt Hjælpekasse. Hjælpekassen har nu Ret til at skønne, og det Skøn gaar i mangfoldige Tilfælde ud paa, at den ikke yder Hjælp. Endelig stiller man Forslag om, at den, der oppebærer Hjælp efter denne Lov, kun kan faa Hjælp af Hjælpekassen i Sygdomstilfælde eller i ganske særlige Tilfælde. Det vil sige, man lukker Hjælpekasserne for de arbejdsløse paa et Tidspunkt, hvor Hjælp er allermost paakrævet. Det har ingen Sinde været mere paakrævet end i dette Øjeblik, at Hjælpekasserne træder hjælpende til, og ingen vil sikkert paastaa, at den Hjælp,